

vaný též při přelíčení projevil své pochybnosti a odmítl ho. Touto výtkou míní stížnost asi uplatňovati porušení předpisů § 32 tiskové novely, jimiž jest upraven postup, jak se soud při ustanovení kmetů má zachovati; leč případné porušení těchto předpisů, záležející snad v tom, že soud povolal o své újmě náhradníka za nedostavivšího se kmeta, aniž straně přenechal právo jeho volby podle první věty třetího odst. § 32 uv. zák., není ohroženo zmatečností a není ani ustanovení, podle něhož by byl takto ustanovený kmet vyloučen. Není tu proto ani důvodu zmatečnosti čís. 1 ani čís. 3 § 281 tr. ř., to tím méně, an se obžalovaný podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení a podle dodatečně podané zprávy krajského soudu proti povolání náhradníka neohradil, naopak v podání přenechal soudu dokonce ustanovení náhradního kmeta.

Stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. proto, že nebyl připuštěn důkaz pravdy obžalovaným navržený, ale věcně uplatňuje v tom směru, jak již řečeno, též důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř.; avšak nelze jí přisvědčiti ani v tom ani v onom směru. Soud zastává, jak z důvodů rozsudkových lze seznati, stanovisko, že důkaz ten je vyloučen, poněvadž jde o druhý případ § 491 tr. zák., o vydávání ve veřejný posměch. Lze ponechat stranou, zda tento právní názor soudu prvé stolice ve své povšechnosti je správný a udržitelný; v souzeném případě však zajisté nepochybil soud, pokud důkaz pravdy vyloučil, poněvadž ze závadného obsahu článku, jak rozsudkem je zjištěn, vysvítá, že prostředkem uvádění ve veřejný posměch bylo v souzeném případě vyjevování skutečností ze soukromého života soukromého obžalobce, a o takových skutečnostech jest podle § 489 a 490 tr. zák. důkaz pravdy vyloučen, pokud se vinění stalo, jak i v souzeném případě, tiskem. Jest proto rozsudek po stránce právní správný a pozbývá v důsledcích toho veškerého významu další s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř. vznesená výtká stížnosti; neboť, nehledíc k tomu, že z protokolu o druhém hlavním přelíčení, které se konalo dne 15. listopadu 1928 před nově sestaveným senátem, nevysvítá se žádoucí jasností, zdali obžalovaný opakoval návrh ve příčině důkazu pravdy, obsažený v protokolu o prvním hlavním přelíčení, nesl se tento průvodní návrh — i když se vychází z předpokladu pro obžalovaného nejpriznivějšího, že skutečně návrh opakoval — k důkazu o pravdivosti skutečnosti, že »soukromý obžalobce svého času jako student se více zdržoval v krčmách, než v posluchárně, a že je zkaženým studentem«, a týkal se tedy okolností ze soukromého života žalobcova, jež právě tvořily podklad a východisko pro posměšný útok tiskový, a o nichž, jak dovozeno, důkaz pravdy v souzeném případě při správném výkladu zákona vůbec nesměl býti připuštěn.

Čís. 3561.

Zákaz čepovati lihoviny.

Ustanovení § 31 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. není zákonem práva ústavního ani správního, nýbrž integrující součástí zákona trestního.

Omyl vyvolaný novinářským článkem, sdělujícím zrušení zákazu čepování a prodávání alkoholických nápojů zákonem, schváleným poslaneckou sněmovnou a senátem, není omylem skutkovým vylučujícím trestnost podle § 2 e) tr. zák. Omyl zůstane omylem právním, i když pachatel neznal ustanovení práva ústavního, že se stává zákon pravo-
platným teprve schválením presidenta republiky a řádným vyhlášením.

(Rozh. ze dne 8. července 1929, Zm II 132/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 9. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 72 I čís. 7 (§ 31) zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným, že dne 1. prosince 1928 v D. L. v den před volbami do zemského a okresního zastupitelstva po druhé hodině odpolední nešetřil zákazu o výčepu, o prodeji a o podávání nápojů obsahujících alkohol, čímž spáchal přečin podle § 72 I čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n.

Důvody:

Rozsudek prvního soudu bere za zjištěno, že obžalovaný dne 1. prosince 1928 v D. L. v předvečer voleb do zemských a okresních zastupitelstev prodával a podával pivo, tedy nápoj obsahující alkohol, ač mu byl znám výnos okresní správy politické v B., veřejně v D. L. vyhlášený, že v den ten po druhé hodině odpolední jest zakázáno čepovati nebo prodávati takové nápoje, přes to však osvobozuje obžalovaného z obžaloby pro přečin nešetření zákazu, shledávaje u něho po stránce subjektivní omyl, vylučující trestnost podle § 2 e) tr. zák. Zmateční stížnost, uplatňující zmatečnost rozsudku podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., jest odůvodněna. Rozsudek shledává omyl v tom, že v čís. 23. »Hostinských listů« ze dne 1. prosince 1928 byl uveřejněn článek, sdělující zrušení zákazu zákonem, schváleným poslaneckou sněmovnou a senátem a výslovně uvádějící: »Předpisy o zákazu výčepu při volbách pozměňují se nyní tak, že den před volbou, až do 24. hod. noční, je dovoleno čepovati, prodávati a podávati nápoje obsahující alkohol. Zákaz platí jen v den volby«, dále, že též starosta obce v důsledku zprávy té mu prohlásil, že má právo čepovati pivo, stejně i farář a četnický strážmistr proti čepování piva nic neměli a, že obžalovaný podle oné časopisecké zprávy a vyjádření starostova, souhlasu farářova i četníka považoval dřívější zákaz za zrušený. Leč rozsudek mylně považuje tento omyl za omyl skutkový, vylučující trestnost podle § 2 e) tr. zák. Obhajoba obžalovaného vyznívá ve směru tom — stejně i důvody rozsudku vylučující trestnost —, že omylem považoval dřívější zákaz za zrušený a tím čin, jehož se dopustil, za dovolený. Neznalost trestního zákona však pachatele trestného činu podle §§ 3 a 233 tr. zák. neomlouvá.

Rozsudek sice ve směru tom správně podotýká, že ustanovení § 3 tr. zák. — v souzeném případě přichází v úvahu § 233 tr. zák. — vztahuje se jen na trestní zákony a nikoliv na zákony z jiného oboru práva, nevyjadřuje se však určitěji, o jaký zákon, z jakého oboru práva podle jeho mínění šlo. Uváděje námitku veřejného obžalobce, že obžalovaný měl vědět, že se stává zákon pravoplatným teprve schválením presidenta republiky a řádným vyhlášením, naznačuje rozsudek, jako by snad šlo o omyl v ustanoveních práva ústavního; ani tu však nelze omyl ten považovati za omyl skutkový, ježto v podstatě zůstává omylem o platnosti či neplatnosti trestní normy, tedy omylem právním. Že pak ustanovení § 31 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. není pouhým zákonem práva ústavního ani správního, nýbrž integrující součástí zákona trestního, nelze bráti v pochybnost vzhledem k tomu, že trestní sankce zákazu toho, který by bez ní neměl významu, obsažena jest v ustanovení § 72, I. čís. 7 uved. zák. Poněvadž takto výrokem soudu bylo nesprávně použito zákona, pokud jde o otázku okolnosti vylučující trestnost, bylo rozsudek jako zmatečný podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. zrušiti, zároveň pak podle § 288, čís. 3 tr. ř. na základě skutkových zjištění prvního soudu, jež úplně vyčerpávají skutkovou podstatu přečinu podle § 72, I. čís. 7 uved. zák. po stránce objektivní i subjektivní, uznati obžalovaného vinným oním přečinem.

Čís. 3562.

Omezení § 28, odstavec druhý zák. na ochr. rep. platí při zločinu podle § 6 zák. na ochr. rep. i při sazbě těžkého žaláře od 3 do 5 let.

(Rozh. ze dne 11. července 1929, Zm II 115/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 17. listopadu 1928, pokud jím obžalovaní, byvše uznáni vinnými zločiny vojenské zrady podle § 6 čís. 2 odst. 3 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a zločinem nedokonaného svádění k vojenské zradě podle § 9 tr. zák. a § 6 čís. 2 zákona na ochr. rep., byli odsouzeni jen do těžkého žaláře na 15 (patnáct) pokud se týče 12 (dvanáct) měsíců, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestech na svobodě a odsoudil obžalované podle § 6 čís. 2 a 1 zákona na ochr. rep. s použitím § 55 tr. zák. a se zřetelem k ustanovení § 28 odst. 2 zákona na ochr. rep. Karla P-a do těžkého žaláře na tři roky a tři měsíce doplněného jedním postem měsíčně a podle § 29 zákona na ochr. rep. k peněžitému trestu 2.000 Kč, v případě nedobytnosti k těžkému žaláři na další jeden měsíc, Anežku P-ovou do těžkého žaláře na tři roky doplněného jedním postem měsíčně. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotknutým.